

Dat ene woord

Ik houd van dat ene woord, zo veelzeggend, zo zinnenprikkelend merkbaar,
zo Intiem dicht op de huid als de licht stromende beek waarin ik zwem
en die als een adamskostuum, een natuurlijk maatpak,
soepel om mij heen valt.

Ik houd van dat woord
dat zich knetterend laat horen
als ik mijn hand uitsteek ter begroeting
en mijn, zijn of haar energie tot ontlading komt
we elkaar verschrikt aankijken om daarna onbedaarlijk te lachen

Ik houd van het woord in de taal van onze oosterburen die door anderen als hard
wordt ervaren. Een woord dat mij uitnodigt tot zintuiglijke waarnemingen:
kippenvel dat over mijn lichaam marcheert als een horde mieren
die in gelid op zoek gaat naar bevrediging van hun honger
Het is een onverbloemd gevolg van de sensatie
van kou, emotie of muziek.

Ik houd van hautnah, het woord dat door aerosolen
mij in staat stelt jouw geur en dat van ons thuis te beleven.

Dat bijzondere woord roept gevoelens op die zich niet laten vertalen.
Zijn schoonheid zal erdoor verbleken. De intimiteit, zo close,
zal zoek raken en verworden tot een vervlogen visioen
van voorbije vrijheid dat het veld heeft geruimd
voor een ander intens woord:
huidhonger.

Huidhonger
die een kettingreactie veroorzaakt
op de schaarste aan fysiek contact, als je naaste
je naaste niet meer mag zijn, je geliefde op afstand wordt gehouden
veroordeelt tot een meetlatrelatie door de magistraten
van de bescherming van wat kwetsbaar is
als een prille liefde.

Ik ben erdoor (aan)geraakt.
Ik houd van dat woord.
Hautnah.

Harrie Jansema